

безпеки України дасть змогу здійснювати послідовну політику в екологічній сфері як на законодавчому рівні, так і в державному управлінні.

Список бібліографічних посилань

1. Бондар О. І. «Ріо+20» – шлях до сталого розвитку: оцінки та перспективи // Екологічні науки. 2012. № 1. С. 6–14.
2. Антонов А. Л. Державне регулювання відносин власності на природні ресурси : дис. ... канд. наук з держ. упр.: 25.00.02. Запоріжжя, 2008. 172 с.
3. Богачов В. Необхідність підвищення екологічної безпеки в Україні // Економіст. 2008. № 9. С. 12–14.
4. Ліпкан В.А. Адміністративно-правове регулювання національної безпеки України : монографія. Київ: нац. ун-т внутр. справ. Київ: Текст, 2008. 440 с.
5. Державне управління: європейські стандарти, досвід та адміністративне право / Авер'янов В. Б., Дерещ В. А., Школик А. М. та ін.; за заг. ред. Авер'янова В. Б. Київ: Юстиніан, 2007. 288 с.
6. Про основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року: закон України від 21.12.2010 р. № 2818-VI // Відомості Верховної Ради України. 2011. № 26. Ст. 218.
7. Гаврилюк Р., Мовчан Н., Мовчан Я., Тарасова О., Гусев О. Сценарії розвитку України: варіант застосування екоімперативу // Матеріали II Міжнародної науково-практичної конференції «Екологічна безпека як основа сталого розвитку суспільства. Європейський досвід і перспективи». Львів: ЛДУ БЖД, 2015. С. 10–12.

Одержано 12.06.2017

УДК 342.98

Людмила Михайлівна КОРНУТА,

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри адміністративного і фінансового права Національного університету «Одеська юридична академія», м. Одеса

**ЩОДО ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА
ПРО ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ В ЧАСТИНІ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ
ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ**

Розвиток суспільних та публічно-правових відносин в державі, а також євроінтеграційні процеси України вимагають активного реформування доктрини адміністративного права в цілому, та інституту державної служби зокрема. Тому, удосконалення чинного законодавства з питань державної служби має бути одним із основних завдань адміністративно-правових досліджень та одним із першочергових завдань законодавця. Слід констатувати, що із прийняттям нового Закону «Про державну службу» 2015 р., інститут державної служби України почав свій шлях євроінтеграційного становлення та розвитку. Але, не дивлячись на активні законодавчі перетворення, на сьогодні є цілий ряд питань, які залишаються не вирішеними та спірними. Серед першочергових проблем державної служби, які потребують

вирішення є питання дисциплінарної відповідальності, зокрема щодо реалізації дисциплінарного провадження та реалізації повноважень дисциплінарної комісії.

Так, ст. 69 Закону «Про державну службу» визначає, що для здійснення дисциплінарного провадження з метою визначення ступеня вини, характеру і тяжкості вчиненого дисциплінарного проступку утворюється дисциплінарна комісія з розгляду дисциплінарних справ [1]. При цьому, дисциплінарною комісією стосовно державних службовців, які займають посади державної служби категорії «А» є Комісія з питань вищого корпусу державної служби. З метою забезпечення виконання Комісією з питань вищого корпусу державної служби своїх повноважень щодо здійснення дисциплінарного провадження для визначення ступеня вини, характеру і тяжкості дисциплінарного проступку, вчиненого державними службовцями, які займають посади категорії «А», утворюється комітет з дисциплінарних проваджень щодо державних службовців, які займають посади державної служби категорії «А», який є робочим органом Комісії [2]. Дисциплінарну комісію стосовно державних службовців, які займають посади державної служби категорій «Б» і «В», утворює керівник державної служби у кожному державному органі. Дисциплінарна комісія діє у складі не менше шести членів. До складу дисциплінарної комісії включаються державні службовці державного органу, представники виборного органу первинної профспілкової організації з числа державних службовців, а в разі відсутності профспілкової організації – представники державних службовців, обрані на загальних зборах (конференції) державних службовців державного органу, а також можуть включатися представники громадських об'єднань, які мають досвід роботи у сфері державного управління, державної служби або за юридичним фахом. Строк повноважень членів дисциплінарної комісії становить три роки. Однак поряд із тим, слід констатувати, що Закон «Про державну службу» визначає формування складу, умови створення та вимоги до членів дисциплінарної комісії. Поза увагою законодавця залишаються питання, власне проведення службового розслідування та визначення правового статусу дисциплінарної комісії як суб'єкта дисциплінарного провадження, яка наділена повноваженням щодо прийняття рішення у справі. Звертаючись до правової бази необхідно проаналізувати Порядок проведення службового розслідування, стосовно осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, що затверджено Постановою Кабінету Міністрів України ще у 2000 році. Нормативним актом визначається порядок реалізації дисциплінарного провадження в частині службового розслідування, однак, підзаконний акт не відповідає вимогам сьогодення та реформам інституту державної служби. Окрім того у багатьох питаннях протирічить новому Закону, зокрема, в частині визначення терміну проведення службового розслідування, порядку формування дисциплінарної комісії тощо. Виняток становить лише дисциплінарне провадження стосовно державних службовців, які займають посади державної служби категорії

«А», оскільки порядок проведення та правовий статус Комісії визначає Положення про Комісію з питань вищого корпусу державної служби [2].

Тому, враховуючи, що серед усіх видів юридичної відповідальності найбільш часто застосовується саме дисциплінарна, а вчинення дисциплінарного проступку передбачає собою реалізацію дисциплінарного провадження, у такому випадку нормативне вирішення питання порядку дисциплінарного провадження та дисциплінарного розслідування є однією з першочергових проблем, що потребують вирішення. Урегулювання порядку дисциплінарного провадження має важливе значення як для забезпечення законності та дисципліни в державній службі, так і для забезпечення законних прав та свобод державних службовців. Отже, варто зазначити, що на сьогодні в Україні активно впроваджуються заходи щодо покращення регулювання дисципліни праці державних службовців. Останнім часом було прийнято ряд нормативно-правових актів, що безпосередньо стосуються цього питання, тому можна впевнено констатувати, що дисциплінарний процес поступово стає більш урегульованим і деталізованим. Проте деякі питання правового регулювання потребують перегляду та законодавчого вирішення з метою усунення недоліків на невідповідностей, а також з метою реалізації діючого Закону «Про державну службу».

Список бібліографічних посилань

1. Про державну службу: Закон України від 10 грудня 2015 р. // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19> (дата звернення 02.06.2017).
2. Про затвердження Положення про Комісію з питань вищого корпусу державної служби: Постанова Кабінету Міністрів України від 25 березня 2016 р. // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/243-2016-%D0%BF> (дата звернення 02.06.2017).
3. Про затвердження Порядку проведення службового розслідування, стосовно осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування: Постанова Кабінету Міністрів України від 13 липня 2000 р. // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/950-2000-%D0%BF> (дата звернення 02.06.2017).
4. Про затвердження Порядку проведення Національним агентством України з питань державної служби та його територіальними органами перевірок стану дотримання державними органами Закону України «Про державну службу» та інших нормативно-правових актів у сфері державної служби: наказ Національного агентства України з питань державної служби від 26 вересня 2016 р. // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1369-16> (дата звернення 02.06.2017).

Одержано 12.06.2017